

KRALLARIN ÇARPIŞMASI

GİRİŞ

Kuyruklu yıldız, Ejderha Kayası'nın dik uçurumları üstündeki pembe mor gökyüzünde kanayan kırmızı bir kesik gibi şafağa serilmişti.

Üstat, odasının rüzgârlı balkonundaydı. Kuzgunlar uzun yolculuklarının sonunda buraya gelirdi. Üstadın iki yanında yükselen, cehennem tazısı ve ejderha şeklindeki dört metrelik gargoyeler, kuzgun pislikleriyle kaplıydı. Bunlar kadim kalenin duvarlarına tünemiş, kara kara düşünen binlerce yaratık heykelinden sadece ikisiydi. Üstat, Ejderha Kayası'na ilk geldiğinde rahatsız olduğu taştan oyulmuş bu grotesk ordunun varlığına yıllar geçtikçe alışmıştı. Onların eski dostlar olduğunu düşünüyordu şimdi. Üçü birlikte, içlerinde kötü bir önseziyle gökyüzüne bakıyordu.

Üstat kehanetlere inanmazdı. Buna rağmen... Cressen bu yaşına kadar bu kadar parlak bir kuyruklu yıldız görmemişti. Bu renkte olana da rastlamamıştı. Kan, alev ve günbatımı gibi, korkunç bir renk. Gargoyelerin, böylesini görüp görmediklerini merak etti. Onlar üstattan çok daha uzun zamandır buradaydı ve o göçüp gittikten sonra da nice vakitler burada olacaklardı. Taştan diller bir konuşabilseydi...

Ne büyük aptallık. Mazgallara yaslandı. Parmaklarının altındaki siyah taşlar pürüzlüydü. Aşağıdaki deniz kudurmuştu. Yaratık heykelleriyle, gökyüzündeki alametlerle konuşuyorum. Ben işi bitmiş yaşlı bir adamım. Tekrar serserim bir çocuğa dönüşüyorum. Tüm ömrü boyunca zorlukla elde ettiği bilgeliği, sağlığı ve gücüyle birlikte uçup gidiyor muydu? O, Eski Şehir'deki Hisar'da eğitilmiş, zincir sahibi olmuş bir üstattı. Kafasını cahil bir çiftçi gibi hurafelerle doldurursa neye dönüşürdü?

Ama yine de... Ama yine de... Kuyruklu yıldız artık gündüzleri de parlıyordu. Kalenin arkasındaki Ejderhadağı'nın sıcak menfezlerinden solgun gri buharlar yükseliyordu. Ve dün sabah, beyaz bir kuzgun, beklediği haberi Hisar'dan getirmişti. Yaz mevsiminin bittiğini haber veren mektubun geleceğini uzun zamandır biliyordu ama bilmek korkuyu azaltmıyordu. Bunların hepsi alametti. İnkâr edilemeyecek kadar fazlaydılar. Bütün bunlar ne anlama geliyor? diye çılgılık atmak istedi.

“Üstat Cressen, ziyaretçilerimiz var,” dedi Pylos. Cressen'in vakur tefekkürünü bölmek istemiyormuş gibi yumuşak bir sesle konuşmuştu ama üstadın kafasını dolduran saçmalıkları bilseydi bağırırdı. “Prenses, beyaz kuzgunu görmek istiyor.” Kızın lord babası artık kral olduğu için Pylos ona *prenses* diyordu. Büyük tuz denizinin ortasında tüten yalçın kayalıkların kralıydı ama kraldı işte. “Soytarısı da onun birlikte.”

Yaşlı adam, ejder heykeline tutunarak alacakaranlığa sırtını döndü. “Beni koltuğuma götür ve onları içeri gönder.”

Pylos, adamın kolundan tutarak içeri girmesine yardım etti. Cressen gençken hızlı adımlarla yürürdü şimdi ise sekseninci isim gününe çok az kala, bacakları kırılğan ve dengesizdi. İki yıl önce düşerek kalça kemiğini kırmıştı ve tam olarak iyileşememişti. Geçen yıl hastalandığında, Lord Stannis'in adayı kapatmasından birkaç gün önce, Hisar'dan göndermişlerdi Pylos'u... işlerde yardımcı olması için demişlerdi ama Cressen gerçeği biliyordu. Pylos, yaşlı adam öldükten sonra görevi devralmak için yollanmıştı. Üstat bunu sorun etmemişti. Yerine birinin geçmesi gerekiyordu ve istediğinden daha erken olacaktı bu...

Genç adam onu kitaplarla ve kağıtlarla dolu masanın koltuğuna oturttu. “Kızı içeri al. Bir leydiyi bekletmek büyük kabalıktır.” Acele etme kabiliyetini yitirmiş bir adamın acelesini ifade eder güçsüz bir hareketle elini salladı. Cildi buruş buruş ve lekeliydi. Derisi öyle incelmışti ki alttaki damarlarının ve kemiklerinin şeklini görebiliyordu. Bir zamanlar sağlam ve becerikli olan elleri şimdi nasıl da titriyordu...

Pylos geri döndüğünde kız yanındaydı. Her zamanki gibi utangaç görünen kızın arkasından, ayaklarını sürüyerek, sekerek tuhaf bir şekilde yürüyen soytarısı geliyordu. Soytarının kafasında, üstüne geyik boynuzları bağlanmış ve çanlar asılmış, teneke kovadan bozma bir miğfer vardı. Her atılan adımda çanların her biri farklı seslerle çalıyordu. *Çın çın, ding dong, kling kling.*

“Bu kadar erken bir saatte bizi görmeye gelen kimdir Pylos?” diye sordu Cressen.

“Ben ve Yamalı geldik üstat.” Riyasız mavi gözler Cressen’e bakıyordu. Ne yazık ki güzel bir yüzü yoktu. Lord babasının köşeli ve çıkıntılı çenesini, annesinin şanssız kulaklarını almıştı. Henüz beşikteyken geçirdiği gri hastalık sebebiyle yüzünde şekil bozuklukları da vardı. Yüzünün bir yarısı yanağından boynuna kadar ölü ve hareketsizdi. Gri ve siyah lekelerle dolu taşlaşmış cildi pul pul ve çatlıktı. “Pylos beyaz kuzgunu görebileceğimizi söyledi.”

“Gerçekten de görebilirsiniz,” diye karşılık verdi Cressen. Hayatı boyunca yeterince reddedilmiş bu kıza hiçbir zaman hayır diyemezdi. Kızın adı Shireen’di. Bir sonraki isim gününde on yaşında olacaktı. Üstat Cressen’in gördüğü en hüzünlü çocuktu. *Onun hüznü benim utancımdır,* diye düşündü yaşlı adam. *Kıfayetsizliğimin bir başka eseri.* “Üstat Pylos, bana bir iyilik yapın ve beyaz kuzgunu Leydi Shireen için kuşluktan getirin.”

“Benim için zevktir.” Pylos nazik bir gençti. Yirmi beş yaşından büyük olamazdı ama altmış yaşında bir adamın ağırbaşlılığına sahipti. Keşke içinde biraz neşe, biraz *hayat* olsaydı; burada ihtiyaç duyulan şey buydu. Kasvetli yerlere, ağırbaşlılık değil ışık lazımdı. Sirtında dağın dumanlı gölgesi, ıslak bir sonsuzluğun ortasında tuz ve fırtınayla sarılmış yalnız bir kale olan Ejderha Kayası’nın kasvetinden şüphe edilemezdi. Bir üstat gönderildiği yere gitmek zorundaydı. Cressen de on iki yıl kadar önce lorduyla birlikte buraya gelmişti. Hizmet etti, iyi hizmet etti ama Ejderha Kayası’nı asla sevemedi, yuvası gibi hissedemedi. Son zamanlarda, kırmızı kadının rahatsız edici suretini gördüğü huzursuz rüyalarından, nerede olduğunu bilemeden uyanıyordu.

Soytarı, kuşluğun dik mermer merdivenlerini tırmanan Pylos’u seyretmek için kel ve yamalı kafasını çevirdi. Baş hareketiyle birbirine çarpan çanlar çınladı. “Deniz altında yaşayan kuşların tüy yerine pulları var,” dedi. *Çın çın.* “Ben bilirim, ben bilirim, oh, oh, oh.”

Yamalı, bir soytarı için bile acınacak haldeydi. Belki bir zamanlar alaylı sözleriyle kakhaha fırtınaları koparabiliyordu ama deniz bu gücü ondan almıştı. Kıvrak zekâsının yarısı ve hafızasının tamamı onu terk etmişti. Vücudu ham ve aşırı şişmandı. Seyirmeleri ve titremeleri vardı. Çoğu zaman anlaşılmaz şeyler söylüyordu. Ona gülen tek insan bu küçük kızdı artık. Yaşamayı ya da ölmesi de sadece bu küçük kızın umrundaydı.

Çirkin bir küçük kız, zavallı bir soytarı ve bir üstat, üç kişilerdi... İşte insanları gülmekten ağlatacak bir hikâye. “Gel benimle otur çocuğum.” Cressen kızı baş işaretleriyle yanına çağırdı. “Çok erken bir saatte geldin. Daha şafak vakti. Yatağında olmalıydın.”

“Kötü rüyalar gördüm,” dedi Shireen. “Ejderhalarla ilgili. Beni yemeye geliyorlardı.”

Üstat Cressen bildi bileli küçük kız kâbuslarla lanetlenmişti. “Bu konuyu daha önce konuşmuştuk,” dedi yumuşak bir sesle. “Ejderhalar canlanamaz. Artık sadece taştan oyulmuşları var çocuğum. Çok eski zamanlarda adalarımız büyük Özgür Valyria Bölgesi’nin en batı noktasıydı. Bu kaleyi de Valyrialılar yaptı. Onlar, taşa bizim bilmediğimiz yöntemlerle şekil verirlerdi. Bir kaleyi savunabilmek için iki duvarın birleştiği her noktada bir kule olmak zorundadır. Valyrialılar, kalelerinin korkutucu görünmesi için bu kuleleri ejderha şeklinde yaptılar. Yine aynı sebeple kale duvarlarının mazgallarını sade yapmak yerine gargoylelerle donattılar.” Kızın küçük pembe elini, kendi lekeli ve kırılğan ellerinin arasına alıp nazikçe sıktı. “Korkulacak hiçbir şey yok.”

Shireen ikna olmamıştı. “Ya gökyüzündeki şey? Dalla ve Matrice, kuyunun yanında konuşuyordu. Kırmızı kadın, anneme bunun ejderhanın soluğu olduğunu söylemiş, Dalla duymuş. Eğer ejderhalar soluk alabiliyorsa, bu onların canlandığı anlamına gelmez mi?”

Kırmızı kadın, diye düşündü Üstat Cressen öfkeyle. *Deliliğiyle annenin aklını doldurduğu yetmiyormuş gibi kızın rüyalarını da zehirlemek zorunda mıydı?* Dalla’yla ciddi bir konuşma yapıp bu saçmalıkları yaymaması konusunda onu uyaracaktı. “Gökyüzündeki şey bir kuyruklu yıldız tatlı kızım. Cennette kaybolmuş, kuyruğu olan bir yıldız. Çok yakında gidecek. Biz de ömrümüz boyunca onu bir daha göremeyeceğiz. İzle ve gör.”

Shireen cesaret ifade eden bir baş hareketiyle onayladı. “Annem, beyaz kuzgunun yazın bittiği anlamına geldiğini söyledi.”

“Bu doğru leydim. Beyaz kuzgunlar sadece Hisar’dan havalanır.” Cressen’in eli boynundaki zincire gitti. Her halkası farklı bir metalden dökülmüş, her metalin farklı bir ilmin ustalığını simgelediği üstat zincirine. Gençliğinde çok daha rahat ve gururla taşıdığı zincir, boynuna ağır ve soğuk geliyordu artık. “Diğer kuzgunlardan daha iri ve daha zeki olurlar. Sadece çok önemli mesajları taşımak için eğitilirler. Bize gönderilen kuzgun, Yüce Meclis’in toplandığını, diyarın dört bir yanındaki üstatların gözlemlerini ve bulgularını anlatan raporları değerlendirdiğini ve Muazzam Yaz’ın bittiğini duyurduğunu haber veren bir mektup getirdi. Bu yaz; on yıl, iki ay ve on altı gün sürdü. Bilinen en uzun yaz mevsimiydi.”

“Artık hava soğuyacak mı?” Shireen yaz çocuğuydu. Gerçek soğukla ilgili bir fikri yoktu.

“Zaman içinde,” diye cevap verdi Cressen. “Eğer tanrılar merhametli olursa, bize ılık bir sonbahar ve bereketli hasatlar verirler. Böylece kış için hazırlık yapabiliriz.” Halk arasında, uzun bir yazın daha uzun bir kış getirdiği söylenirdi ama küçük kızı bu hikâyelerle korkutmanın gereği yoktu.

Yamalı, çanlarını çınlattı. “Denizin altında *her zaman yaz* mevsimi olur,” dedi şarkı söyler gibi. “Deniz kızları saçlarına istridye kabukları takar, gümüş yosunlardan elbiseler yapar. Ben bilirim, ben bilirim, oh, oh, oh.”

“Ben de gümüş yosunlardan bir elbisem olsun isterdim,” diyerek kıkırdadı Shireen.

“Denizin altında kar yukarı doğru düşer,” dedi soytarı. “Ve kemik kadar kuru yağmurlar yağar. Ben bilirim, ben bilirim, oh, oh, oh.”

“Gerçekten kar yağacak mı?” diye sordu küçük kız.

“Yağacak,” dedi Cressen. *Umarım yıllar sonra yağar ve umarım kısa sürer.* “Ah, Pylos da kuşu getirdi işte.”

Shireen mutluluk dolu bir çığlık attı. Cressen bile kuşun son derece etkileyici göründüğünü kabul etmek zorundaydı. Kar gibi beyaz, bir şahinden daha iri, parlak siyah gözlü kuş sıradan bir albino değil, Hisar’da yetiştirilen safkan bir beyaz kuzgundu. “Buraya gel,” dedi kuzguna. Kuş, kanatlarını açıp havalandı, güçlü bir kanat çırpma sesiyle odanın diğer ucuna uçtu ve Cressen’in masasına kondu.

“Kahvaltınızı getireyim,” dedi Pylos. Cressen başıyla onayladı. “Bu hanım, Leydi Shireen,” dedi üstat, kuzguna. Kuzgun, selamlıyormuş gibi beyaz başını yukarı aşağı hareket ettirdi. “Leydi,” diye öttü. “Leydi.”

Küçük kızın ağzı şaşkınlıkla açıldı. “Konuşuyor!”

“Birkaç kelime. Söylediğim gibi, çok zeki hayvanlardır.”

“Zeki kuş, zeki adam, çok çok zeki soytarı,” dedi Yamalı, çınlayarak. “Ah, çok çok çok zeki soytarı.” Şarkı söylemeye başladı. “*Gölgeler dans etmeye geldi lordum, dans etmeye lordum, dans etmeye lordum.*” Bir ayağından diğerine, sonra tekrar öbürüne zıplayarak devam etti. “*Gölgeler kalmaya geldi lordum, kalmaya lordum, kalmaya lordum.*” Her kelimedede başını sallıyordu, geyik boynuzuna asılmış çanlarından sesler çıkıyordu.

Beyaz kuzgun bir çığlık atarak havalandı ve kuşluk merdivenlerinin demir korkuluklarına uçtu. Shireen utanmış gibi görünüyordu. “Sürekli bu şarkıyı söylüyor. Ona susmasını söylüyorum ama dinlemiyor. Bu şarkı beni korkutuyor. Onu siz susturun.”

Peki bunu nasıl yapacağım? diye düşündü yaşlı adam. *Bir zamanlar onu sonsuza kadar susturabilirdim ama şimdi...*

Yamalı, kaleye geldiğinde daha çocuktuktu. Sevgiyle hatırlanan Lord Steffon, onu Dar Deniz’in öteki tarafındaki Volantis’te bulmuştu. Kral -o günlerde henüz delirmemiş olan eski kral II. Aerys Targaryen- evlenebileceği bir kız kardeşi olmayan Prens Rhaegar’a uygun bir eş aday bulmak üzere Lord Steffon’ı Volantis’e yollamıştı. Lord, görevinden eli boş dönmeden on beş gün önce, “Muhteşem bir soytarı bulduk,” diye yazmıştı Cressen’e. “Daha çocuk ama maymun gibi kıvrak ve bir düzine saray nedimi kadar zeki. Aynı zamanda jonglör, bilmececi, sihirbaz ve tam dört farklı dilde şarkı söyleyebiliyor. Özgürlüğünün bedelini ödedik ve onu beraberimizde eve getirmeyi umuyoruz. Robert’in ona bayılacağına şüphe yok ve belki de zaman içinde Stannis’e biraz gülümsemeyi bile öğretebilir.”

O mektubu hatırlamak Cressen’i hüzünlendirdi. Değil Yamalı, kimse Stannis’e gülmeyi öğretememişti. Fırtına birdenbire kopmuştu ve Gemikıran Koyu adının hakkını verdiğini kanıtlamıştı. Lordun çift direkli kadırgası *Gururlu Rüzgâr* kaleden görülebilen bir noktada parçalanmıştı. Lordun iki oğlu, babalarının gemisinin kayalara çarpışını ve ardından sular tarafından yutuluşunu siperlerden izlemişti. Yüz kürekçi ve denizci, Lord Steffon Baratheon ve leydi karısıyla birlikte boğulmuştu. Dalgalar şişmiş cesetleri kazadan günler sonra bile Fırtına Burnu kıyısına taşımaya devam etmişti.

Soytarı üçüncü günde kıyıya vurmuştu. Üstat Cressen, ölülerin kimliklerini belirlemek için diğer adamlarla birlikte kıyıya inmişti. Onu bulduklarında çırılçıplaktı. Cildi bembeyaz kesilmiş, buruşmuş ve ıslak kumlarla kaplanmıştı. Cressen onun da ölü olduğunu düşünmüştü ama Jommy kolundan tutup sürüklemeye başladığında çocuk öksürüp su kusmuş ve doğrulmuştu. Jommy ölene dek, Yamalı’nın teninin buz gibi ve yapış yapış olduğuna dair yemin edip durmuştu.

Soytarının denizde kayıp olarak geçirdiği iki günü kimse açıklayamamıştı. Balıkçılar, denizkızlarının ona su altında solumayı öğrettiğini ve bunun karşılığında da onun tohumlarını aldıklarını anlatmaktan hoşlanıyordu. Yamalı hiçbir şey söylememişti. Lord Steffon'ın mektubunda bahsettiği sivri dilli zeki çocuk, Fırtına Burnu'na varamamıştı. O gün kıyıda buldukları kişi bambaşka biriydi. Vücudu ve zihni kırılmıştı, konuşma yeteneğini kaybetmiş gibiydi. Buna rağmen yüzüne bakınca kim olduğu hemen anlaşılıyordu. Özgür Şehir Volantis'te, kölelerin ve hizmetkârların yüzüne dövme yapmak gibi bir âdet vardı. Çocuğun boynundan kafa derisine kadar olan kısmı; kare kare, alaca bulaca, kırmızı yeşil dövmelerle kaplıydı.

O yıllarda kale kumandanı olan ihtiyar Sör Harbert, “Bir enkaz, delirmiş ve acı çekiyor. Bu halde ne kendine ne başkasına faydası var. Çocuğu haşhaş sütü dolu bir kupayla sonsuz bir uykuya yatırırsanız ona en büyük iyiliği yapmış olursunuz,” demişti. Cressen bunu reddetmişti ve sonunda çocuğu hayatta tutarak zafer kazanmıştı. Ama bunca yıl sonra bile, Yamalı'nın bu zaferden haberi olup olmadığını anlamak mümkün değildi.

Soytarı başını sallayarak, çanlarından sesler çıkararak şarkı söylemeye devam ediyordu. “*Gölgeler dans etmeye geldi lordum, dans etmeye lordum, dans etmeye lordum.*”

“*Lordum,*” diye bağırdı beyaz kuzgun. “*Lordum, lordum, lordum.*”

“Bir soytarı aklına geleni söyler,” dedi Cressen huzursuz prensese. “Onun söylediği şeyleri ciddiye almamalısın. Yarın bambaşka bir şarkı hatırlar ve bunu unuttur.” *Tam dört farklı dilde şarkı söyleyebiliyor, diye yazmıştı Lord Steffon...*

Pylos kapıda göründü. “Üstat, affedersiniz.”

“Yulaf lapasını unutmuşsun,” dedi Cressen neşeli bir sesle. Bu hiç de Pylos'a göre değildi.

“Üstat, Sör Davos dün gece dönmüş, mutfakta konuşurlarken duydum. Bir an önce öğrenmek istersiniz diye düşündüm.”

“Davos... dün gece mi dedin? Şimdi nerede?”

“Kralla birlikte. Bütün geceyi beraber geçirmişler.”

Bir zamanlar, Lord Stannis saat gecenin kaçı olursa olsun üstadı uyandırır, ondan akıl almak için yanında olmasını isterdi. “Bana haber verilmeliydi,” diyerek şikâyet etti Cressen. “Uyandırılmalıydım.” Elini, Shireen'in elinden çekti. “Beni affet leydim, babanla görüşmek zorundayım. Pylos, bana kolunu ver. Kalede çok fazla merdiven var. Sırf benimle alay etmek için her gece birkaç tane daha ekliyorlar sanki.”

Shireen ve Yamalı, iki üstadın arkasında ilerledi ama küçük kız bir süre sonra yaşlı Cressen'in ağır adımlarından sıkılıp koşmaya başladı. Soytarı delice sesler çıkaran çanlarıyla birlikte ona yetişmeye çalışıyordu.

Deniz Ejderi Kulesi'ne tırmanırken kalelerin güçsüz insanlar için uygun yerler olmadığını düşündü Cressen. Lord Stannis, Taş Davul'un tepesindeki Boyalı Masa Odası'nda olmalıydı. Taş Davul, Ejderha Kayası'nın merkez iç kalesiydi. Fırtınalar sırasında inleyen eski duvarları yüzünden bu adı almıştı. Oraya varmak için kemerli yolları yürüme, gargoyller tarafından korunan orta ve iç duvarlar boyunca ilerlemek, siyah demir kapılardan geçmek ve Cressen'in düşünmek istemediği kadar fazla basamak tırmanmak zorundalardı. Genç adamlar basamakları

ikişer ikişer çıkabilirdi ama kırık kalçalı yaşlı bir adam için her adım eziyet demektir. Ama Lord Stannis üstada gelmeyi düşünmemişti, o halde üstat bu işkenceyi göze alacaktı. En azından yanında Pylos vardı. Bunun için şükreliyordu.

Kemerli yolda yürürken dış avluyu, siper duvarlarını ve duvarların arkasındaki balıkçı kasabasını rahatça gören bir sıra yüksek okçu penceresinin önünden geçtiler. Avludaki okçular, “Tak, çek, bırak,” komutlarıyla atış talimi yapıyordu. Oklar salındığında çıkan ses havalanan bir kuş sürüsünün sesini andırıyordu. Nöbetçiler siper duvarlarının üstünde gidip geliyor, gargoylelerin arasından dışarıda kamp kurmuş orduyu izliyorlardı. Hava, yemek ateşlerinin dumanıyla puslanmıştı. Lordlarının sancağı altında kahvaltı edecek tam üç bin adam için yemek hazırlanıyordu. Gelişigüzel yayılmış kampın ilerisindeki liman, demir atmış gemilerle doluydu. Son altı ayda Ejderha Kayası’na yaklaşan hiçbir geminin yola devam etmesine izin verilmemişti. Lord Stannis’in üç güverteli, üç yüz kürekli savaş kadırgası *Hiddet* bile, iri gövdeli karakların ve gökelerin ortasında neredeyse küçük görünüyordu.

Taş Davul’un kapısında bekleyen nöbetçiler, görür görmez tanıdıkları bir kişi olan üstadın içeri girmesine izin verdi. “Sen burada bekle,” dedi Cressen, Pylos’a. “Onunla yalnız görüşmem daha iyi olur.”

“Merdiven çok uzun üstat.”

Cressen gülümsedi. “Bunu unuttuğumu mu sanıyorsun? Bu basamaklara o kadar fazla bastım ki her birinin adını biliyorum.”

Tırmanışın yarısında kararından pişmanlık duymaya başladı. Soluklanmak ve kalça ağrısının biraz olsun geçmesini beklemek için durduğunda taş zemine sürtünen çizmelerin sesini duydu ve aşağı inen Sör Davos’u gördü.

Davos göze çarpmayan bir adamdı. Aşağı tabakadan geldiği, yüzünün sıradan hatlarında yazılıydı. Uzun zamandır kullanıldığı belli olan, tuz lekeleriyle kaplı, güneşten solmuş yeşil pelerini zayıf omuzlarından aşağı sarkıyordu. Kahverengi saçlarına ve gözlerine uygun, kahverengi bir takım giymişti. Boynunda ince bir kayışın ucuna takılmış küçük deri bir kese vardı. Kısa sakallarına griler düşmeye başlamıştı. Sakat sol eline deri bir eldiven takmıştı. Cressen’i gördüğünde durdu.

“Sör Davos, ne zaman döndünüz?” diye sordu Cressen.

“Sabah karanlığında. En sevdiğim vakitlerdir.” Hiç kimsenin karanlıkta Davos Kısael kadar iyi gemi yüzdüremeyeceği söylenirdi. Lord Stannis tarafından şövalye ilan edilmeden önce Yedi Krallık’taki en ünlü ve en gizemli kaçakçıydı.

“Ve?”

Adam başını iki yana salladı. “Aynen sizin uyardığımız gibi. Onun için ayaklanmayacaklar üstat. Onu sevmiyorlar.”

Hayır, diye düşündü Cressen. Sevmiyorlar ve asla sevmeyecekler. Güçlü, kifayetli, adil... evet, ziyadesiyle akıllı... ama bunlar yeterli değil, hiçbir zaman olmadı. “Hepsiyle konuştun mu?”

“Hepsi? Hayır. Sadece benimle görüşmeyi kabul edenlerle. Asil kanlılar benden de hoşlanmıyor. Ben onlar için her zaman Soğan Şövalyesi olacağım.” Küt parmaklarını kıvrırarak

sol elini yumruk haline getirdi. Stannis, başparmağı hariç bütün parmaklarını son eklem yerlerinden budamıştı. “Gulian Swann ve yaşlı Penrose’la yemek yedim. Tarthlar da bir gece yarısı buluşmasını kabul ettiler. Diğerleri... Beric Dondarrion kayıp, öldüğü düşünülüyor. Lord Caron, Renly’nin yanında. Turuncu Bryce, Gökkuşluğu Muhafızları’na katılmış.”

“Gökkuşluğu Muhafızları?”

“Renly kendisi için yeni bir Kral Muhafızları grubu oluşturmuş,” diye açıkladı bir zamanların kaçakçısı. “Ama bu yedi şövalye beyazlar giyinmiyor. Her birinin kendine ait bir rengi var. Loras Tyrell muhafızların kumandanı olmuş.”

Bu tam da Renly Baratheon’ı cezbedecek bir fikirdi... İhtişamlarını gözler önüne serecek şatafatlı kostümler içinde yeni ve görkemli bir şövalye grubu. Renly küçük bir çocukken bile parlak renkleri, iyi kumaşları severdi. Oyunları da elbette. “Bana bak!” diye bağırırdı, Fırtına Burnu’nun koridorlarında gülerek koşarken. “Bana bak, ben ejderhayım,” ya da, “Bana bak, ben sihirbazım, ben yağmur tanrısıyım.”

O zamanların simsiyah saçlı cesur çocuğu, şimdi yirmi bir yaşında yetişkin bir adamdı ama hâlâ oyun oynamayı seviyordu. *Bana bak, ben kralım*, diye düşündü Cressen üzüntüyle. *Ah Renly, güzel çocuğum, sen ne yaptığını biliyor musun? Bilseydin de umrunda olur muydu? Onu benden başka umursayan kimse yok mu?* “Lordlar red cevaplarını nasıl açıkladılar?”

“Bazıları nazikçe, bazıları sözünü esirgmeden konuştu. Bazıları bahaneler sıraladı. Kimi söz verdi, kimi de yalan söyledi.” Davos omuz silkti. “Sonuçta kelimelerin önemi yok.”

“Ona umutlandırıcı bir haber vermedin mi?”

“Yalan olurdu. Ben bunu yapamam. Ona sadece gerçekleri söyledim.”

Üstat Cressen, Davos’un şövalye ilan edildiği günü hatırladı. Fırtına Burnu kuşatmasından sonraydı. Lord Stannis ve beraberindeki küçük ordu, Lord Tyrell ve Lord Redwyne’in büyük ordularına karşı bir yıla yakın direnmiş, kaleyi vermemişti. Deniz, Redwyne’in emrindeki, Arbor’ın şarap renkli sancağını dalgalandıran kadirgalarla doluydu. Kalenin içindeki atlar çoktan kesilip yenmişti. Kediler ve köpekler bitmişti. Sıra otlar ve farelerdeydi. Sonunda, kara bulutların yıldızları sakladığı yeni ay gecesi geldi. Davos, karanlığı bir pelerin gibi giyinerek Redwyne kordonunu ve Gemikıran Koyu’nu geçmeyi göze aldı. Siyah gövdeli, siyah yelkenli, siyah kürekli küçük gemisi soğan ve tuzlu balık doluydu. Yeterli sayılmazdı ama kale içindeki orduyu Lord Eddard Stark gelip kuşatmayı kırana kadar hayatta tutmaya yetmişti.

Lord Stannis, Davos’un Gazap Burnu’nda seçkin bir arazi, küçük bir kale ve şövalyelik unvanıyla ödüllendirileceğini ama yıllarca kaçakçılık yapmanın cezası olarak da sol elinin parmaklarının kesileceğini söyledi. Davos bu teklifi kabul etti ama cezayı infaz edenin Stannis olmasını istedi; daha aşağı biri tarafından cezalandırılmayı kabul etmiyordu. Lord Stannis, temiz ve pürüzsüz kesikler olması için bir kasap satırı kullandı. Daha sonraki zamanlarda Davos yeni evinin adını, deniz serveti anlamında Seaworth koydu. Gri zemin üzerinde siyah bir gemiyi sancağı olarak seçti. Geminin yelkenlerinde soğanlar vardı. Bir zamanların kaçakçısı, parmaklarını kesen Lord Stannis’in ona iyilik yaptığını söylüyordu. Törpüleyip temiz tutmak zorunda olduğu dört tırnaktan kurtulmuştu.

Böyle bir adamın yersiz umutlar vermeyeceğini, sert gerçekleri yumuşatmaya çalışmayacağını düşündü Cressen. “Gerçek, Lord Stannis gibi bir adam için bile yutulması zor bir lokma olabilir Sör Davos. Bütün gücüyle Kral Toprakları’na dönmeyi, düşmanlarını

bozguna uğratıp hakkı olanı almayı düşünüyor. Ama şimdi...”

“Eğer bu yetersiz orduyla Kral Toprakları’na giderse alacağı tek şey ölüm olur. Ona da anlatabildiğim kadar anlattım ama gururunun bilirsiniz.” Davos sol elini kaldırdı, “Bu adam mantıklı düşünmeye başladığında benim parmaklarım yeniden çıkmış olacak,” dedi.

Yaşlı adam içini çekti. “Siz elinizden geleni yaptınız. Şimdi ben kendi sesimi sizinkine eklemeliyim.” Bitkin bir halde tırmanışına devam etti.

Lord Stannis Baratheon’ın sığınağı, kara taşlı çıplak duvarlarında pusulanın dört yönüne bakan dar ve uzun pencereler olan, çok geniş, yuvarlak bir odaydı. Tam ortada, odaya adını veren büyük masa duruyordu. Masa, Fetih’ten önce Aegon Targaryen’in emriyle devasa bir ahşap bloktan oyulmuştu. Boyalı Masa’nın uzunluğu on altı metreyi geçiyordu. Eni en geniş yerinde altı metreyi buluyordu ve en dar yeri bir metre kadardı. Aegon’ın ahşap ustaları, masayı Batıdiyar şeklinde oymuştu. Bütün yarımadalar ve koylar oyulduktan sonra masanın kenarlarında tek bir düz nokta bile kalmamıştı. Üç yüzyıldır kullanılmaktan kararmış yüzeyine, Aegon zamanındaki Yedi Krallık çizilmişti; nehirler ve dağlar, kaleler ve şehirler, göller ve ormanlar.

Odadaki tek sandalye, masanın, Ejderha Kayası’nın Batıdiyar kıyısında kapladığı alanı tasvir eden tarafına özenle yerleştirilmiş ve geniş masayı iyice görebilmek için yükseltilmişti. Sandalyede oturan adamın üstünde dar bir deri yelek ve kahverengi kaba yünden dokunmuş pantolon vardı. Üstat Cressen içeri girdiğinde adam kafasını kaldırdı. “Seni çağırırsam da çağırmasam da geleceğini biliyordum ihtiyar,” dedi. Sesinde sıcaklık yoktu, çok ender olurdu.

Ejderha Kayası Lordu ve Yedi Krallık’ın Demir Taht’ının gerçek veliahtı Stannis Baratheon, geniş omuzlu, kaslı bir adamdı. Yüzü, çelik kadar sertleşene dek güneşte bırakılmış deriler gibi katıydı. İnsanlar Stannis’ten bahsederken sık sık *sert* sözcüğünü kullanırdı. Stannis gerçekten sertti. Daha otuz beş yaşına gelmemiş olmasına rağmen kafasında küçük bir tutam siyah saç kalmıştı. Saçları kulaklarının arkasında bir tacın gölgesi gibi kıvrılıyordu. Ağabeyi merhum Kral Robert son yıllarında sakal bırakmıştı. Üstat Cressen kralın o halini hiç görmemişti ama görenler, sakalının kalın, uzun ve vahşi olduğunu söylemişlerdi. Stannis bu duruma cevap verir gibi kendi sakalını ince ve kısa tıraş ettirmişti. Sakalı, köşeli çenesinin ve kemikli yanaklarının üstüne düşmüş mavi siyah bir gölge gibi görünüyordu. Karanlık denizler kadar koyu mavi gözleri, kalın kaşlarının altındaki iki açık yara gibiydi. Ağzı, soytarıların en neşelisine bile umutsuzluk verirdi; öfke, keder ve en sert emir sözleri için yaratılmıştı. Solgun ince dudakları ve perçinlenmiş çene kasları ona nasıl gülümsendiğini unutturmuştu, nasıl gülündüğünü hiçbir zaman öğrenmemişti zaten. Üstat Cressen, gece sessizliği çöktüğünde lordun diş gıcırdatmalarını yarım kale uzaktan duyar gibi olurdu bazen.

“Bir zamanlar beni uyandırırdınız,” dedi yaşlı adam.

“Bir zamanlar gençtin. Şimdiyse yaşlı ve hastasın. Uykuya ihtiyacın var.” Stannis yumuşak kelimelerle konuşmayı beceremezdi. Ağzından çıkanlar tam olarak aklından geçenlerdi ve bu tavrı kaldıramayacak olanlar kelimeleriyle ezilebilirdi. “Davos’un anlattıklarını er ya da geç öğrenecektin nasıl olsa. Hep öğrenirsin, öyle değil mi?”

“Öğrenmezsem size bir faydam dokunmaz,” dedi Cressen. “Merdivenlerde Davos’la karşılaştık.”

“Sana her şeyi anlattı sanırım. O adamın parmaklarıyla birlikte dilini de kısaltmalıydım.”

“İşe yaramaz bir elçi olurdu.”

“Hâlihazırda işe yaramaz bir elçi zaten. Fırtına lordları benim için ayaklanmayacaklarmış. Görünüşe göre benden hoşlanmıyorlar ve davamın haklılığı umurlarında değil. Korkak olanlar kale duvarlarının arkasına saklanıp rüzgârın hangi yöne doğru eseceğine bakacak, kimin kazanacağını anlamaya çalışacak. Cesur olanlar çoktan Renly’nin yanında yer aldı. *Renly!*” Ağzındaki zehri tükürür gibi söylemişti kardeşinin ismini.

“Kardeşiniz son on üç yıldır Fırtına Burnu Lordu. Bu adamlar onun sancak beyleri...”

“*Onun,*” diyerek araya girdi Stannis. “Kanunlara göre benim olmalıydı. Ben Ejderha Kayası’nı istemedim. Bu kaleyi aldım çünkü Robert bana buradaki düşmanlarının kökünü kazımanı emretmişti. Ona bir donanma inşa ettim, onun işini yaptım. Ağabeyine karşı sorumluluk hissedenden bir kardeş olarak görevimi yerine getirdim. Renly’nin de aynı şeyi benim için yapması gerekir. Peki, Robert bana nasıl teşekkür etti? Beni Ejderha Kayası Lordu ilan ederek. Ama Fırtına Burnu’nu ve bütün gelirini Renly’ye verdi. Fırtına Burnu, üç yüzyıldır Baratheon Hanedanı’na ait, yasalar gereği, ağabeyim Demir Taht’a oturduğunda, bana geçmeliydi.”

Bu, çok derinden hissedilen eski bir kindi ve hiç bu kadar yoğun olmamıştı. Stannis’in en zayıf noktasıydı. Ejderha Kayası çok eski ve sağlam bir kale olmasına rağmen buraya bağlılık yemini etmiş lordlar küçük hanedanların mensuplarıydı ve yönettikleri kayalık adalarda çok az insan yaşıyordu. Stannis ihtiyaç duyduğu büyük orduyu toparlayamıyordu. Myr ve Lys’ten paralı askerler getirtmişti ama kalede kamp kurmuş olan ordu Lannister Hanedanı’nın gücünü dağıtmak için yeterli değildi.

“Robert size karşı bir haksızlık yaptı,” dedi Cressen. Kelimelerini dikkatle seçmeye çalışıyordu. “Fakat bazı mantıklı sebepleri de vardı. Ejderha Kayası asırlarca Targaryen Hanedanı’na aitti. Bu kaleyi ancak güçlü bir adam yönetebilirdi ve Renly o zamanlar çocuktuk.”

“Renly hâlâ çocuk,” dedi Stannis, sesi boş odada çınladı. “Tacı başımdan kapmayı planlayan bir hırsız çocuk. Renly tahtı hak etmek için ne yaptı bugüne kadar? Konsey masasında oturup SerçeParmak’la şakalaştı. Göz alıcı zırhlarıyla turnuvalara katıldı ve kendinden iyi şövalyeler tarafından atından düşürüldü. Kral olması gerektiğini düşünen kardeşim Renly’nin hikâyesi budur. Sorarım sana, tanrılar neden bu kardeşlerle cezalandırdı beni?”

“Tanrılar adına cevaplar veremem.”

“Son zamanlarda hiç cevap vermiyormuşsun gibi geliyor bana. Renly’nin ustası kim? Belki onu çağirtmalayım, belki ondan akıl istemeliyim. Kardeşim tacımı çalmaya karar verdiğinde ustası ona ne söylemiştir sence? Meslektaşın, hain kanı taşıyan sevgili kardeşime ne akıl vermiştir?”

“Lord Renly’nin birine akıl danışması beni şaşırtırdı Majesteleri.” Lord Steffon’ın üç erkek evladının en küçüğü Renly, mantığından ziyade içgüdüleriyle hareket eden, cesur fakat pervasız bir genç adam olmuştu. Bu açıdan ağabeyi Robert’a benziyordu ve diğer ağabeyi Stannis’le taban tabana zıttı.

“*Majesteleri,*” diye tekrar etti Stannis acıyla. “Benimle alay ediyorsun. Ben nerenin kralıyım? Ejderha Kayası ve Dar Deniz’deki üç beş kayalık; işte benim krallığım.” Yüksek sandalyesinden aşağı inip masanın önünde dikildi. Gölgesi, Karasu Nehri’nin ağzına ve şimdi Kral Toprakları olan boyalı ormanın üstüne düştü. Hükmetmek istediği diyar önündeydi,

tam elinin altında ama bir dünya kadar uzak. “Bu akşam sancak beylerimle birlikte yemek yiyeceğim. Velaryon, Bar Emmon, Celtigar ve diğerleri. Dürüst olmak gerekirse işe yaramaz bir grup ama kardeşim Renly’nin bana bıraktığı bunlar. Şu Lysli korsan Salladhor Saan, ona olan borçlarımın çetelesini tuttuğu defterle birlikte gelecek. Lord Sunglass, Yedi’nin emirleriyle ilgili dindar homurtular çıkarırken, Myrli Morosh beni dalgalara ve güz fırtınalarına karşı uyaracak. Celtigar fırtına lordlarından hangilerinin bize katılacağını öğrenmek isteyecek. Velaryon bir an önce harekete geçmeyeceksek adamlarını alıp kalesine dönmekle tehdit edecek. Bu adamlara ne cevap vereceğim ben? Ben ne yapmalıyım?”

“Lordum, sizin gerçek düşmanınız Lannisterlar,” diye yanıtladı Üstat Cressen. “Eğer kardeşiniz ve siz onlara karşı bir olursanız...”

“Renly’yle birlikte hareket etmeyeceğim.” Stannis’in sesindeki kararlılık itiraz kabul etmeyeceğini anlatıyordu. “Kendi kendini kral ilan etmişken bunu yapmayacağım.”

“Renly’yle birlikte değil o halde,” diyerek teslim oldu üstat. Lord inatçı ve gururluydu. Onu verdiği karardan döndürmenin bir yolu yoktu. “Diğerleri de işinize yarayabilir. Eddard Stark’ın oğlu Kuzey Kralı ilan edildi. Arkasında bütün Kuzey’in, Kışyarı’nın ve Nehirova’nın gücü var.”

“Yeşil bir oğlan,” dedi Stannis. “Kendini kral sanan biri daha. Parçalanmış bir diyarı kabul mü etmeliyim?”

“Yarım bir krallık, hiç olmayan bir krallıktan iyidir,” dedi Cressen. “Babasının intikamını almak için uğraşan delikanlıya yardım ederseniz...”

“Eddard Stark’ın intikamını neden alayım? Adam benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ah, *Robert* onu severdi. Bir kardeş gibi severdi hem de, bunu kim bilir kaç kez duydum? Onun kardeşi Eddard Stark değildi, *bendim* ama bana olan tavırlarından hiç anlaşılmazdı kardeş olduğumuz. Fırtına Burnu’nu onun için savundum. Mace Tyrell ve Paxter Redwyne duvarlarımızın dibinde ziyafet sofraları kurarken adamlarım açlıktan öldü. Peki, Robert bana teşekkür etti mi? Hayır. Kuşatmayı kırdığı için Stark’a teşekkür etti. Biz ot ve fare yiyorduk. Robert’ın tek emriyle koca bir donanma kurdum, Ejderha Kayası’nı onun adına aldım. Elimi sıkıp, *İyi iş çıkardın kardeşim, ben sensiz ne yapardım*, dedi mi? Hayır. Willem Darry’nin, bebeği ve Viserys’i alıp kaçmasına izin vermekle suçladı beni, sanki durdurabilirmişim gibi. On beş yıl boyunca onun konseyinde oturup Jon Arryn’ın diyarı yönetmesine yardım ettim, ağabeyim sarhoş olmakla, fahişelerle yatmakla meşguldü. Jon öldüğünde sevgili ağabeyim beni El ilan etti mi? Hayır. Dörtmala at koşturup arkadaşı Ned Stark’a gitti ve bu makamı ona teklif etti. Bu karar ikisi için de iyi olmadı. Gördük.”

“Bütün bunlar oldu lordum,” dedi Cressen nazıkçe. “Size karşı büyük hatalar yapıldı ama mazi, tozdan ibaret artık. Starklar’la birleşirseniz geleceği kazanabilirsiniz. Birlikte hareket edebileceğiniz başkaları da var. Leydi Arryn mesela. Kocasını kraliçe öldürdüyse intikam almak isteyecektir. Bir oğlu var, Jon’un vârisi. Kızınızı onunla nişanlarsanız...”

“Çocuk güçsüz ve hasta,” diyerek itiraz etti Stannis. “Babası bile oğlunun zavallılığını görebiliyordu. Çocuğunu himayeme alarak Ejderha Kayası’na getirmemi teklif etmişti. Burada hizmet etmek, çocuğa iyi gelebilirdi ama lanet olası Lannister kadını, biz daha gerekli ayarlamaları yapmadan Lord Arryn’ı zehirletti. Leydi Arryn, çocuğu Kartal Yuvası’nda saklıyor şimdi. Oğlundan asla ayrılmaz, emin olabilirsiniz.”

“Öyleyse Shireen’i Kartal Yuvası’na göndermelisiniz,” diye ısrar etti üstat. “Ejderha Kayası bir çocuk için son derece kasvetli bir yer. Soyтарыsı da onunla birlikte gider. Böylece etrafında tanıdık bir yüz de olur.”

“Tanıdık ve iğrenç.” Stannis düşünceli bir halde kaşlarını çattı. “Belki... denemeye değer...”

“Yedi Krallık’ın gerçek kralı, işgalcilerden ve dul kadınlardan yardım mı dillenecek?” diye sordu bıçak gibi keskin bir kadın sesi.

Üstat Cressen döndü ve başıyla selam verdi. “Leydim,” dedi. Kadının gelişini duymadığı için kendine kızmıştı.

Lord Stannis sert bir tonla, “Ben dillenmem. Bunu unutmasan iyi olur kadın,” dedi.

“Bunu duyduğuma sevindim lordum.” Leydi Selyse kocası kadar uzundu. Bedeni ve yüzü inceydi. Kemerli bir burnu ve göze çarpan kulakları vardı. Dudağının üstündeki hafif bıyık gölgesi dikkat çekiyordu. Her gün lanetler okuyarak yolmasına rağmen tüylerden kurtulamıyordu. Gözleri solgun, dili haşın, sesi kamçı gibiydi. Şimdi kamçısını şaklatıyordu. “Leydi Arryn sana sadakat göstermeye mecbur. Starklar, Renly ve diğerleri de. Sen onların gerçek kralısın. Yasaların ve tanrının zaten sana verdiği hak için onlardan yardım istemek, onlarla pazarlık etmek hiç uygun olmaz.”

Tanrı demişti leydi, *tanrılar* değil. Kırmızı kadın ele geçirdiği leydinin kalbini ve ruhunu Yedi Krallık’ın eski ve yeni tanrılarından döndürüp Işık Tanrısı dedikleri yeni bir ilaha tapmasını sağlamıştı.

“Tanrın adaletini kendine saklasın,” diye karşılık verdi Lord Stannis. Karısının ateşle bağlandığı yeni inancı kabul etmiyordu. “Benim kılıca ihtiyacım var, duaya değil. Bir yerlere bir ordu sakladın da benim mi haberim yok?” Sesinde en ufak bir sevgi kırıntısı yoktu. Stannis kadınların yanında huzursuz olurdu, kendi karısının yanında bile. Robert’ın konsey masasında oturmak için Kral Toprakları’na gittiğinde Selyse’yi kızlarıyla birlikte Ejderha Kayası’nda bırakırdı. Çok az mektup yazardı ve ziyaretleri mektuplarından da az olurdu. Evlilik yatağındaki kocalık görevini senede bir ya da iki kez yerine getirirdi ve bu görevden en ufak bir keyif almazdı. Bir zamanlar özlemle istediği erkek çocuğa hiç sahip olamamıştı.

“Erkek kardeşlerimin, amcalarımın ve kuzenlerimin orduları var,” dedi leydi. “Florent Hanedanı, sancağını güçlendirecektir.”

“Florent Hanedanı en fazla iki bin kılıç çıkarabilir,” diye karşılık verdi Stannis. Yedi Krallık’taki bütün hanedanların mevcut güçlerini ezbere bildiği söylenirdi. “Kardeşlerine ve amcalarına gerekenden fazla güveniyorsun leydim. Florent toprakları, Yüksek Bahçe’ye çok yakın. Lord amcan, Mace Tyrell’in gazabını göze alamaz.”

“Bir yol daha var,” dedi Leydi Selyse masaya yaklaşırken. “Şu pencerelerden dışarı bakın lordum. Beklediğiniz işaret gökyüzünde yanıyor. Kırmızı. Ateş kırmızısı. Gerçek tanrının, alevsi kalbinin kırmızısı. Bu *onun* sancağı... ve senin! Bir ejderhanın sıcak nefesi gibi nasıl da yayılmış cennete. Sen Ejderha Kayası Lordu’sun. Kuyruklu yıldız artık senin vaktinin geldiğine işaret ediyor Majesteleri. Bu apaçık ortada. Bu kayalık adadan yelken açmak zorundasın, tıpkı bir zamanlar Fatih Aegon’ın yaptığı gibi. Sadece yemin et ve Işık Tanrısı’nın gücünü kucakla.”

“Işık Tanrısı önüme kaç kılıç koyacak?” diye sordu Stannis ısrarla.

“Kaç kılıca ihtiyacın varsa,” diye yanıtladı karısı. “En başta Fırtına Burnu’nun ve Yüksek Bahçe’nin kılıçlarını, lordlarını ve sancak beylerini.”

“Davos çok farklı şeyler söylüyor,” dedi Stannis. “Bahsettiğin kılıçlar Renly’ye bağlılık yemini etti. Onlar alımlı kardeşim Renly’yi seviyorlar, tıpkı bir vakitler Robert’ı sevdikleri gibi... Zaten beni hiç sevmədiler.”

“Evet, doğru,” dedi leydi. “Ama, ya Renly ölürse...”

Stannis iyice kısılmış gözleriyle karısına baktı, sonunda sessizliği bozan Cressen oldu. “Bunun sözü bile edilemez. Majesteleri, Renly ne tür aptallıklar yapmış olursa olsun...”

“*Aptallık* mı? Ben onun yaptıklarına ihanet derim.” Stannis karısına döndü. “Kardeşim genç ve güçlü, büyük bir ordusu var ve gökkuşağı şövalyeleri tarafından korunuyor.”

“Melisandre alevlere baktı ve Renly’nin ölümünü gördü.”

Cressen dehşete düşmüştü. “Kardeş katli... lordum, bu *şeytanlık*, düşüncesi bile korkunç... lütfen beni dinleyin.”

Leydi Selyse hesaplı bakışlarla Cressen’i süzdü. “Kocama vereceğiniz akıl nedir üstat? Yarım bir krallık için Starklar’a yalvarmasını ve kızımızı, Lysa Arryn’a satmasını mı söyleyeceksiniz?”

“Senin fikirlerini dinledim Cressen,” dedi Lord Stannis. “Şimdi de leydinin fikirlerini duyacağım. Çekilebilirsin.”

Üstat Cressen selam vererek döndü. Kapıya doğru ağır ağır yürürken sırtında Leydi Selyse’nin gözlerini hissedebiliyordu. Merdivenin son basamağına indiğinde zar zor ayakta durabiliyordu. “Bana yardım et,” dedi Pylos’a.

Odasına döndüğünde genç üstadı yolladı ve gargoylelerle birlikte denizi izlemek için tekrar balkonuna çıktı. Salladhor Saan’ın savaş gemilerinden biri kalenin yanından geçiyordu. Kürekler suya girip çıkarken geminin şeritli gövdesi gri yeşil suları yarıyordu. Üstat, adanın arkasında kaybolana kadar gemiyi izledi. *Benim korkularım da böyle kolayca kaybolacak mı?* Bunlara şahit olmak için mi bu kadar uzun yaşamıştı?

Bir üstat, zincirini boynuna taktığında sahip olabileceği çocuklardan vazgeçmiş olurdu ama Cressen kendisini bir baba gibi hissetmişti sık sık. Robert, Stannis, Renly... Hırçın deniz Lord Steffon’ı aldıktan sonra onun üç oğlunu büyötmüştü. Bir kardeşin diğerini öldürmesini seyretmek zorunda kalacak kadar hastalıklı bir iş mi yapmıştı? Buna izin veremezdi. Buna izin *vermeyecekti*.

Her şeyin kalbinde kadın vardı. Leydi Selyse değil, *diğeri*. Kırmızı kadın. Hizmetçiler adını söylemeye korktukları için ona bu lakabı takmışlardı. “Ben onun adını söyleyeceğim,” dedi cehennem tazısı heykeline. “Melisandre.” Asshai’den gelen büyücü, gölge bağcısı Melisandre. Işık Tanrısı, Ateşin Kalbi, Gölgelelerin ve Alevlerin İlahı R’hllor’un rahibesi Melisandre. Deliliği, Ejderha Kayası’nın dışına taşmaması gereken Melisandre.

Sabah güneşinin parlaklığından sonra salonu gözüne loş ve kasvetli göründü. Yaşlı adam titreyen elleriyle bir mum yakarak kuşluğa çıkan merdivenlerin arkasındaki çalışma odasına gitti. Merhemleri, iksirleri ve ilaçları duvardaki raflara özenle dizilmişti. En alt raftaki seramik

kavanozların arkasında, koyu mavi camdan yapılmış, serçe parmağından daha büyük olmayan bir şişe buldu. Salladığında şingirdadı. Cressen camın üzerindeki toz tabakasını silip şişeyi masasına götürdü. Sandalyesine yığılır gibi oturup tıpayı çıkardı ve şişenin içindekileri masaya boşalttı. Birer tohum büyüklüğündeki on iki kristal, masadaki parşömenin üstüne saçıldı. Mum ışığında mücevher gibi parıldaayan kristallerin rengi o kadar göz alıcı bir mordu ki Cressen daha önce bu rengin böyle bir tonunu hiç görmediğini düşündü.

Boynundaki üstat zinciri çok ağır geliyordu. Serçe parmağının ucuyla kristallerden birine dokundu. *Yaşamın ve ölümün gücünü barındırmak için çok ufak.* Dünyanın öte ucunda, sadece Yeşim Denizi'ndeki adalarda yetişen özel bir bitkiden yapılmıştı. İyice yaşlanmış yapraklar limonla ıslatılır, Yaz Adaları'nda yetişen ender bulunur baharatların katıldığı şekerli suya yatırılırdı. Yapraklar özünü suya bıraktıktan sonra çıkarılır, karışıma kül eklenerek suyun yoğunlaşması sağlanır ve kristalize olana kadar beklenirdi. Yapımı zordu ve çok uzun zaman alırdı. Gerekli malzemeler ender bulunurdu ve çok pahalıydı. Nasıl yapıldığını Lys'teki simyacılar ve Braavos'taki Yüzsüz Adamlar bilirdi... bir de üstatlar... ama Hisar'ın duvarları dışında bundan bahsedilmezdi. Bir üstadın gümüş halkayı şifa sanatını öğrendiği zaman taktığını bütün dünya bilirdi ama iyileştirmeyi bilen bir adamın öldürmeyi de bildiğini herkes unuturdu.

Cressen, Asshai'de yaprağa ne isim verdiklerini, Lysli zehircilerin kristallere hangi ismi taktığını hatırlamıyordu. Hisar'da bu kristallere kısaca boğucu denirdi. Bir kadeh şarabın içinde çözülür, içen adamın boğaz kaslarını en güçlü ellerden daha beter sıkar, soluk borusunu kapatırdı. Kurbanın yüzü, ölüm büyüten kristal tohumlar gibi morarırdı ama boğaza takılan bir lokma ekmek yüzünden de ölebilirdi insan.

Bu akşam Lord Stannis sancak beylerine bir ziyafet verecekti. Karısı da orada olacaktı... ve kırmızı kadın da. Asshai'den gelen Melisandre.

Dinlenmeliyim, dedi Cressen kendine. Bütün gücümü toplamalıyım. Ellerim titrememeli ve cesaretim kaybolmamalı. Yapacağım şey korkunç ama gerçekleşmeli. Eğer tanrılar varsa, şüphesiz ki affedeceklerdir. Son zamanlarda iyi uyumuyordu. Kısa bir şekerleme bile akşamki görevi için kendine gelmesine yeterdi. Bitkin halde yatağına gitti. Kuyruklu yıldızın, kâbuslarının ortasında göz kamaştırarak kadar canlı parıldaayan kırmızı ve ateşli ışığını gözlerini kapattığında bile görebiliyordu. *Belki de o benim kuyruklu yıldızımdır,* diye düşündü sonunda uykuya yenik düşerken. *Kan alameti, cinayet kehaneti... evet...*

Uyandığında hava tamamen kararmıştı. Odası simsiyahtı ve vücudundaki bütün eklemler ağrıyordu. Başını zonklayarak kalktı. Bastonunu ararken güçlkle ayakta duruyordu. *Geç kaldım,* diye düşündü. *Beni çağırmadılar.* Hâlbuki her ziyafete çağrılır, tuzun yakınında, Stannis'in yanında otururdu. Lordun yüzü gözlerinin önüne geldi, şimdiki hali değil, güneş ağabeyinin üstünde parlarken soğuk gölgelerde saklanan çocuk hali... Yaptığı her şeyi Robert ondan önce ve daha iyi yapmış olurdu. Zavallı çocuk... Cressen, onun iyiliği için acele etmeliydi.

Kristalleri bıraktığı yerde, parşömenin üzerinde buldu ve aldı. Lys'teki zehircilerin taktığı kapaklı yüzüklerden birine sahip değildi ama üstat cübbesinin geniş kollarının içinde irili ufaklı sayısız cep vardı. Boğucu tohumları ceplerden birine sakladı, odasının kapısını açtı ve, "Pylos," diye seslendi. Cevap alamayınca sesini yükseltti, "Pylos, neredesin? Yardıma ihtiyacım var." Hâlâ yanıt gelmiyordu. Bu tuhaftı. Odası sadece birkaç basamak aşağıda olan genç adam, Cressen'i rahatlıkla duyabilirdi.

Cressen sonunda hizmetçilere seslenmek zorunda kaldı. "Acele edin," diye bağırdı. "Çok

fazla uyumuşum. Yemek yiyor olmalılar... ve içiyorlar. Uyandırılmalıydım.” Üstat Pylos’a ne olmuştu? Bir türlü anlam veremiyordu.

Yine o uzun yolu geçmek zorundaydı. Deniz kokusuyla keskinleşmiş rüzgâr, yüksek okçu pencerelerinde fısıldıyordu. Duvarlarda ve kampta meşale alevleri titriyordu. Yüzlerce yemek ateşi gördü. Bir yıldız tarlası yeryüzüne düşmüş gibiydi. Kuyruklu yıldız gökyüzünde kırmızı ve kötü niyetli ışıklar saçıyordu. Üstat, *böyle şeylerden korkmayacak kadar yaşlı ve bilgelim*, dedi kendine.

Büyük Salon’un kapıları taştan bir ejderhanın ağzına yerleştirilmişti. Hizmetçilere kapıda kalmalarını söyledi. İçeri yalnız girmeliydi, aciz ve güçsüz görünmek istemiyordu. Bastonuna iyice yaslanarak son birkaç basamağı çıktı ve ejderhanın dışında durdu. İki nöbetçinin çift kanatlı ağır kırmızı kapıyı açmasıyla dışarı doğru bir ses ve ışık fırtınası geldi. Cressen ejderhanın boğazına indi.

Çatal bıçak şingirtilerinin, masalardan yükselen insan mırıltılarının arasından Yamalı’nın şarkısını duydu. “...*dans etmeye lordum, dans etmeye lordum.*” Sabah söylediği aynı korkunç şarkıyı söylüyordu yine. “*Gölgeler kalmaya geldi lordum, kalmaya lordum, kalmaya lordum.*” Aşağıdaki masalar, kopardıkları kara ekmek parçalarını balık buğulamanın suyuna banan şövalyelerle, okçularla, paralı asker kumandanlarıyla doluydu. Başkalarının verdiği ziyafetlerin aksine, bu masalardan kahkahalar, ölçüsüz bağışmalar yükselmeyordu. Lord Stannis bu tarz aşırılıklara asla müsaade etmezdi.

Cressen, kralın lordlarla birlikte oturduğu yüksek masaya doğru ilerledi. Büyük adımlarla Yamalı’nın etrafından dolaşmak zorunda kaldı. Çanlarını çınlatarak dans eden soytarı, üstadın yaklaştığını ne görmüş ne de duymuştu. Soytarı bir ayağından diğerine zıplarken dengesini kaybedip yaşlı adamın üstüne doğru yalpaladı. Cressen’in bastonu elinden fırladı. Soytarı ve üstat, kolları ve bacakları birbirlerine dolanmış halde yere yuvarlandılar. Salonda bir kahkaha fırtınası koptu. Hallerinin komik olduğu aşikârdı. Soytarının lekeli yüzü, altında duran üstadın yüzüne yapışmış gibiydi. Geyik boynuzlu, çanlı, kovadan bozma miğferi kafasından fırlamıştı. “Deniz altında *yukarı doğru* düşersin,” dedi. “Ben bilirim, ben bilirim, oh, oh, oh.” Kıkırdarak yana doğru yuvarlandı, ayağa kalktı ve dans etti.

Üstat belli belirsiz gülümseyip elinden geldiğince doğrulmaya çalıştı. Kalçası o kadar kötü ağrıyordu ki bir an için bu bölgedeki kemiklerinin tekrar kırıldığından korktu. Güçlü kolların bedenine sarıldığını hissetti, biri onu ayağa kaldırıyordu. Kendisine yardım eden şövalyeyi görebilmek için arkasına dönerken, “Teşekkür ederim söz,” dedi.

“Üstat,” diye karşılık verdi Leydi Melisandre. Sesi, Yeşim Denizi’nin şarkılarıyla tatlandırılmış gibiydi. “Daha dikkatli olmalısınız.” Her zamanki gibi tepeden tırnağa kırmızılar içindeydi. Ateş kadar parlak ince ipekten dikilmiş uzun ve bol elbisenin kollarındaki ve göğsündeki kesiklerin altından, daha koyu, kan kırmızısı astar görünüyordu. Boynuna taktığı tek yakutlu kırmızı altın kolye bütün üstat zincirlerinden daha sıkıydı. Saçları, sıradan kızıl saçlar gibi turuncuya ya da çilek rengine çalmıyordu. Koyu kırmızı bakır rengi saçları meşalelerin alevinde yanıyordu. Gözleri bile kırmızıydı... ama pürüzsüz teni bembeyazdı, lekesizdi, mum kadar solgundu. Ceylan gibiydi. Zarif, şövalyelerin çoğundan daha uzun, iri göğüslü, ince belliydi. Yüzü kalp şeklindeydi. Kadının gözleriyle bir kez buluşan erkek gözleri kolay kolay başka tarafa bakamazdı, bir üstadın gözleri bile. Hemen herkes onun güzel olduğunu söylüyordu. Güzel değildi, kırmızıydı, korkunçtu ve kırmızıydı.

“Ben... teşekkür ederim leydim.”

“Sizin yaşınızda bir adam dikkatli adımlar atmalı,” dedi Melisandre nezaketle. “Gece karanlık ve dehşet dolu.”

Üstat bu cümleyi biliyordu. Yeni inancın dualarından birinde geçiyordu. *Benim için anlamsız. Benim kendi inancım var.* “Sadece çocuklar karanlıktan korkar,” dedi kadına. Cümlesini bitirir bitirmez Yamalı şarkı söylemeye başladı, “*Gölgeler dans etmeye geldi lordum, dans etmeye lordum, dans etmeye lordum.*”

“İşte size bir muamma,” dedi Melisandre. “Akıllı bir soytarı ve aptal bir üstat.” Eğilip Yamalı’nın yere düşen miğferini aldı ve Cressen’in başına taktı. Üstadın kulaklarına inen teneke kovanın üstündeki çanlar hafifçe çınladı. “Üstatlık zincirinize yakışacak bir taç oldu,” dedi. Salondaki herkes gülüyordu.

Cressen dişlerini sıktı, öfkesini geçiştirmeye çabalıyordu. Kadın, onun zayıf ve zavallı olduğunu düşünüyordu ama gece sona ermeden bunun tam tersi olduğunu öğrenecekti. Yaşlı olabilirdi ama hâlâ Hisar’ın üstatlarından biriydi. “Bana taç değil gerçekler gerek,” dedi kırmızı kadına. Soytarının miğferini başından çıkardı.

“Bu dünyada Eski Şehir’de öğretilmeyen gerçekler de var.” Melisandre ipek elbisesini uçuşturarak döndü, Kral Stannis ve kraliçeyle birlikte oturduğu yüksek masaya doğru yürümeye başladı. Cressen miğferi Yamalı’ya verdi ve masaya gitti.

Ona ait olan sandalyede Pylos oturuyordu.

Yaşlı adam durdu ve baktı. “Üstat Pylos,” dedi sonunda, “Beni uyandırmadınız.”

“Majesteleri sizi rahatsız etmememi emretti.” Genç adam utanacak kadar terbiyeliydi en azından. “Majesteleri size ihtiyaç olmadığını söylemişti.”

Cressen sessizce bekleyen şövalyelere, kumandanlara ve lordlara baktı. Yaşlı ve sevimsiz Lord Celtigar fildişi renkli, yengeç desenli bir tunik giymişti. Yakışıklı Lord Velaryon deniz yeşili ipeklileri tercih etmişti. Boynuna, sarı saçlarının rengine uyan denizatı şeklinde altın bir kolye takmıştı. On dört yaşında, şişmanca bir delikanlı olan Lord Bar Emmon mor kadifelere bürünmüştü. Sör Axell Florent, kızıl renkli tilki kürkünün içinde bile sıradan görünüyordu. Sofu Lord Sunglass’ın boynu, bilekleri ve parmakları ay taşlarıyla süslenmişti. Lysli kaptan Salladhör Saan kızıl satenler, altın zincirler ve mücevherler içinde güneş ışığı gibi parılıyordu. Yalnızca Sör Davos sade giyinmişti. Üzerinde basit kahverengi bir takım ve yeşil yünden dokunmuş bir gömlek vardı. Ve yalnızca Sör Davos hüzün dolu gözleriyle üstadın gözlerine bakabilmişti.

“İşime yaramayacak kadar hastasın ve kafan karışık yaşlı adam.” Lord Stannis’in sesiydi ama bu konuşan, o olamazdı. “Bundan böyle danışmanım Pylos olacak. Sen artık kuşluğa tırmanmadığın için kuzgunlarla o ilgileniyordu zaten. Bana hizmet etmeye çalışırken kendini öldürmeni istemem.”

Üstat Cressen gözlerini kırıştırdı. *Stannis, lordum, benim zavallı çocuğum, hiç sahip olmadığım oğlum, bunu yapmamalısın. Sana nasıl değer verdiğimi, senin için yaşadığımı, her şeye rağmen sevdiğimi bilmiyor musun? Evet, seni sevdim. Robert’ı, Renly’yi sevdiğimden daha fazla. Çünkü sen sevilmeiyendin, bana en çok ihtiyaç duyan sendin. Ama Cressen sadece,* “Nasıl emrederseniz lordum... fakat karnım aç. Masanızda oturamaz mıyım?” dedi. *Senin yanında, benim yerim orası.*

Sör Davos ayağa kalktı, “Majesteleri, Üstat Cressen benim yanımda oturursa onur duyarım.”

“Nasıl isterseniz.” Lord Stannis hemen sağ yanındaki en itibarlı sandalyede oturan Melisandre’ye döndü. Leydi Selyse sol yanındaydı, yüzünde mücevherleri kadar parlak, sinsî bir gülümseme vardı.

Sör Davos’un oturduğu yere bakınca *çok uzak*, diye düşündü Cressen. Lordların yarısı yüksek masayla Davos’un arasındaydı. *Boğucuyu kadının kadehine atmak için çok daha yakınında olmalıyım, nasıl yapacağım?*

Üstat, şövalyenin masasına doğru ağır ağır ilerlerken Yamalı salonda zıplayarak dolaşıyordu. “Biz burada balık yiyoruz,” dedi soytarı gülerek. “Denizin altında balıklar bizi yiyor. Ben bilirim, ben bilirim, oh, oh, oh.”

Üstat masaya otururken Sör Davos yaşlı adama yer açmak için kenara kaydı. “Bu gece hepimiz rengârenk giyinmeliydik çünkü olanlar soytarı işi,” dedi. Sesi endişe doluydu. “Kırmızı kadının alevleri bir zafer haberi vermiş. Stannis harekete geçmeyi planlıyor. Ordunun yetersizliği umrunda bile değil. Bu kadın işini bitirdiğinde hepimiz Yamalı’nın gördüğü şeyleri göreceğiz korkarım. Denizin dibindeki şeyleri.”

Cressen ısınmak istiyormuş gibi ellerini cübbesinin kollarına soktu. Parmakları sert kristal tohumlara değdi. “Lord Stannis,” dedi.

Stannis, kırmızı kadınla konuşmaya ara verip başını çevirdi ama cevap veren Leydi Selyse oldu. “*Kral* Stannis. Kafanız çok karışık üstat.”

“O yaşlı bir adam, aklı gidip geliyor,” dedi Stannis kaba bir şekilde. “Ne var Cressen? Ne diyeceksin?”

“Yelken açmaya karar vermişsiniz. Bu durumda Starklar’la ve Leydi Arryn’la uzlaşmanız çok önemli...”

“Hiç kimseyle, hiçbir uzlaşma yapmıyorum,” diye karşılık verdi Stannis Baratheon.

“Işık karanlıkla uzlaşamaz,” diye ekledi Leydi Selyse, kocasının elini tuttu.

Stannis başıyla onayladı. “Starklar bana ait olan krallığın yarısını çalmaya çalışıyor. Lannisterlar, Demir Taht’a el koydu ve benim kendi kanım, kardeşim Renly yasalar önünde bana ait olan kılıçları ve kaleleri aldı. Hepsi işgalci. Hepsi düşmanım.”

Onu kaybettim, diye düşündü Cressen çaresizlik içinde. Bir yolunu bulup Melisandre’ye yaklaşabilseydi... kadehine uzanmak zorundaydı. “Siz Robert’in gerçek veliahtsınız. Yedi Krallık’ın, Rhoynarlar’ın, Andallar’ın, İlk İnsanlar’ın gerçek kralısınız. Buna rağmen, müttefikleriniz olmadan zafer umamazsınız.”

“Müttefikleri var,” dedi Leydi Selyse. “R’hlloor, Işık Tanrısı, Ateşin Kalbi, Gölgelelerin ve Alevlerin İlahı.”

“Tanrılar pek güvenilir müttefikler değildir ve bahsettiğiniz tanrının burada bir gücü yok,” diye diretti Cressen.

“Gücü olmadığını mı düşünüyorsunuz?” Melisandre başını çevirdiğinde yakut kolyesi ışığı

yakaladı ve bir an için kuyruklu yıldız kadar parlak göründü. “Bu kadar aptalca konuşacaksanız tacınızı tekrar takmanız gerekir üstat.”

“Evet,” diyerek onayladı Leydi Selyse. “Yamalı’nın miğferi sana çok yakışıyor yaşlı adam. Onu kafana tak. Emrediyorum.”

“Denizin altında kimse miğfer giymez,” dedi Yamalı. “Ben bilirim, ben bilirim, oh, oh, oh.”

Lord Stannis’in gözleri ağır kaşlarıyla gölgelenmişti, çok öfkeli olduğu zamanlarda yaptığı gibi dişlerini sıkıyordu. “Soytarı,” diye seslendi. “Leydi emretti, Cressen’e miğferini ver.”

Hayır, diye düşündü yaşlı üstat, bu sen değilsin. Bu senin yapacağın iş değil. Sen her zaman adildin. Her zaman serttin ama asla zulmetmedin, asla. Sen alay nedir bilmedin, kahkahaları ne kadar bildiysen...

Yamalı dans ederek, çanlarını çınlatarak geldi. *Çın çın, ding dong, kling kling.* Soytarı boynuzlu kovayı başına geçirirken yaşlı adam sessizce durdu. Üstadın başı kovanın ağırlığıyla eğildi. Çanlar çınladı. “Belki bizim için şarkı da söylemeli,” dedi Leydi Selyse.

“Haddini aşma kadın,” diye karşılık verdi Lord Stannis. “O yaşlı bir adam ve bana iyi hizmetleri var.”

Ve sana son bir kez daha hizmet edeceğim sevgili lordum, benim zavallı, yalnız çocuğum, diye düşündü Cressen ve aniden çözümünü gördü. Sör Davos’un yarı dolu şarap kadehi tam önünde duruyordu.

Kol cebindeki sert kristal parçasını alıp başparmağının ve işaret parmağının arasında sıkıca tuttu ve kadehe uzandı. *Yumuşak, becerikli hareketler, şimdi tökezlememeliyim,* dua etti ve tanrılar bu defa yardım etti. Göz açıp kapayınca kadar parmaklarının arası boşalmıştı. Elleri yıllardır böyle sağlam, böyle becerikli olmamıştı. Davos’tan başka kimsenin görmediğinden emindi. “Belki de gerçekten aptallık ediyorum Leydi Melisandre. Benimle bir kadeh şarap paylaşır mısınız? Tanrınızın, Işık Tanrısı’nın şerefine bir kadeh?”

Kırmızı kadın yaşlı adamı inceledi. “Nasıl isterseniz.”

Üstat herkesin kendisini izlediğinin farkındaydı. Masadan kalktı, yürümeye başlayacakken Davos kolunu tutup, “Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı.

“Yapılması gereken şeyi,” diye cevap verdi Üstat Cressen. “Diyarın huzuru ve lordumun iyiliği için yapılması gereken şeyi.” Davos’un kolundan kurtuldu. Bir damla şarap yere döküldü.

Kırmızı kadın yüksek masanın başında yaşlı adamı karşıladı. Bütün gözler ikisinin üzerindeydi ama Cressen sadece kadını görüyordu. Kırmızı ipek, kırmızı gözler, kırmızı yakut. Elini Cressen’in elinin üstüne koyarken kadının kırmızı dudakları hafif bir gülümsemeye kıvrıldı. Teni sıcaktı, alev almış gibiydi. “Şarabı dökmek için geç kalmış sayılmazsınız üstat,” dedi.

“Hayır,” diye fısıldadı yaşlı adam pürüzlü sesiyle. “Hayır.”

“Nasıl isterseniz.” Asshaili Melisandre kadehi aldı ve başına dikti. Cressen’e uzattığı kadehin içinde sadece bir yudum şarap kalmıştı. “Şimdi de siz için üstat.”

Cressen'in elleri titriyordu ama kendini güçlü olmaya zorladı. Bir Hisar üstadı korkmamalıydı. Şarabın ekşi tadı diline yayıldı. Boşalan kadeh elinden düşüp paramparça oldu. "Tanrımın burada da gücü *var* lordum," dedi kadın. "Ve ateş temizler." Boğazındaki yakut kıpkırmızı ışıldıyordu.

Cressen konuşmaya çalıştı ama kelimeler nefes borusunda tıkanıp kalmıştı. Soluk almak için çabaladıkça öksürüğü tiz bir ısığa dönüştü. Çelik parmaklar boğazını sıkıyordu. Dizlerinin üstüne düşerken kırmızı kadını, güçlerini, sihrini, tanrısını inkâr edercesine kafasını sallıyordu. Başındaki miğfere asılmış ziller *aptal, aptal, aptal* diye çınılıyordu şimdi. Acıma dolu bakışlarıyla yaşlı adamı izleyen kadının kıpkırmızı gözlerinde mum alevleri dans ediyordu.